Sag C-250/90

Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Afvisning«

Domstolens kendelse af 9. juli 1991 3585

Sammendrag af kendelse

1. *Annullationssøgsmål — frist — retstab (EØF-Traktaten, art. 173, stk. 3)*

2. *Passivitetssøgsmål — individuel beslutning — afvisning (EØF-Traktaten, art. 175)*

DOMSTOLENS KENDELSE
den 9. juli 1991 *

I sag C-250/90,

Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH, et selskab efter tysk ret med hjemsted i Bremen (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat F.-M. Hohrmann, Bremen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

* Processprog: tysk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand, principalt om, at Domstolen tilpligter Kommissionen at overlade det til Control Union at udføre en række koordinationsopgaver i forbindelse med forsendelser samt kvalitetskontrol og mængdekontrol af levnedsmidler i afskibningshavne i Det Europæiske Fællesskab, og subsidiært om, at Domstolen annullerer Kommissionens beslutning af 1. marts 1990, hvorved denne i forbindelse med en udbudsprocedure valgte ikke at imødekomme Control Union's ansøgning, samt tilpligter Kommissionen at rette en ny beslutning til sagsøgeren,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Díez de Velasco samt dommerne Sir Gordon Slynn, C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. august 1990, har selskabet Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH (herefter benævnt »Control Union«) anlagt sag med påstand, principalt om, at Domstolen tilpligter Kommissionen at overlade det til Control Union at udføre en række koordinationsopgaver i forbindelse med forsendelser samt kvalitetskontrol og mængdekontrol af levnedsmidler i afskibningshavne i Det Europæiske Fællesskab, og subsidiært om, at Domstolen annullerer Kommissionens beslutning af 1. marts 1990, hvorved denne i forbindelse med en udbudsprocedure valgte ikke at imødekomme Control Union's ansøgning, samt tilpligter Kommissionen at rette en ny beslutning til sagsøgeren.

2 I maj 1987 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse vedrørende »forhåndsudvælgelse af virksomheder, der får adgang til at deltage i et begrænset udbud, som udsendes senere, om udførelse af en række koordinationsopgaver i forbindelse med forsendelser samt kvalitetskontrol og mængdekontrol af levnedsmidler« (EFT C 127, s. 2). Ifølge denne meddelelse skulle de udvalgte virksomheder udføre de pågældende ydelser i lastehavnene i Fællesskabets medlemsstater, i de forskellige lodsehavne samt på en række aflæsningssteder i modtagerlandene. Udbuddet angik opgaver, der skulle udføres efter Kommissionens forordning (EØF) nr. 2200/87 af 8. juli 1987 om almindelige bestemmelser for tilvejebringelse i Fællesskabet af produkter, der skal leveres som led i Fællesskabets fødevarehjælp (EFT L 204, s. 1).

3 Control Union var blandt de virksomheder, der indgav ansøgning om at komme i betragtning ved forhåndsudvælgelsen.

4 Den 22. december 1987 meddelte Kommissionen Control Union, at selskabet var blevet forhåndsudvalgt med henblik på kontrolopgaver i forbindelse med leveringerne i lastehavnene. Da selskabet imidlertid ikke havde nogen datterselskaber i modtagerlandene, kunne Kommissionen ikke imødekomme selskabets ansøgning, for så vidt angår kontrolopgaver i lodsehavnene og på aflæsningsstederne.

5 Den 20. juni 1989 fremsendte Control Union til Kommissionen en liste over selskabets afdelinger og datterselskaber i nogle af modtagerlandene tillige med et tilsagn om at ville oprette kontorer i forskellige andre modtagerlande, såfremt selskabet blev udvalgt.

6 Den 1. marts 1990 meddelte Kommissionen Control Union, at udvælgelsen var sket under hensyntagen til det net af datterselskaber, som de pågældende virksomheder havde uden for Europa, hvorfor selskabets ansøgning ikke var blevet imødekommet, hverken for så vidt angår kontrolopgaver i lastehavnene eller kontrolopgaver i lodsehavnene og på aflæsningsstederne. Kommissionen anførte, at denne beslutning afsluttede udvælgelsesproceduren.

7 Den 4. maj 1990 meddelte Control Union Kommissionen, at selskabet anfægtede det grundlag, på hvilket dets tilbud var blevet afvist. Ved skrivelse af 2. juli 1990 meddelte Kommissionen, at den fastholdt sin opfattelse.

8 Til støtte for sine påstande har Control Union fremsat en række anbringender, hvorved selskabet søger at godtgøre, at udvælgelsesproceduren har været behæftet med mangler. For det første har Kommissionen handlet i strid med meddelelsen om udbud ved at udvælge en schweizisk virksomhed, selv om det i meddelelsen var angivet, at kun fysiske og juridiske personer hjemmehørende i medlemsstaterne kunne tages i betragtning. Kommissionen har for det andet ved udelukkende til kontrolopgaverne at udvælge virksomheder, der har et betydeligt net af afdelinger uden for Europa, anvendt et kriterium, som både retligt og faktisk savner grundlag. Retligt, fordi det i betragtningerne til Kommissionens forordning nr. 2200/87 hedder, at kontrollen af produkterne i lastehavnene skal være af en sådan art, at der er en tilstrækkelig garanti for, at den endelige levering gennemføres på tilfredsstillende måde, og faktisk, fordi betingelsen om, at en bydende skal råde over et betydeligt net af afdelinger uden for Europa, ikke er noget rimeligt kriterium ved vurderingen af, om den bydende er i stand til at kunne gennemføre en kontrol med varerne.

9 Ved processkrift indgivet i medfør at procesreglementets artikel 91, stk. 1, har Kommissionen nedlagt påstand om sagens afvisning og fremsat begæring om, at Domstolen træffer afgørelse herom uden at indlede behandling af sagens realitet. Kommissionen gør gældende, at den af Control Union anlagte sag er et annullationssøgsmål, der må afvises som for sent indbragt.

10 I sit indlæg herom har Control Union gjort gældende, at den af selskabet anlagte sag må anses som et pasivitetssøgsmål, hvorved selskabet søger at få fastslået, at Kommissionen har undladt at træffe en retlig gyldig afgørelse om vilkårene i forbindelse med udbuddet. Sagsøgeren gør gældende, at der ikke er tale om et annullationssøgsmål. Kommissionens afslag er ikke en beslutning i den i Traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning, idet det er baseret på et retsstridigt kriterium og ikke er blevet særligt begrundet.

11 Det fremgår af de ovenfor refererede faktiske omstændigheder, at Kommissionen ved skrivelsen af 1. marts 1990 på utvetydig og definitiv måde gav Control Union meddelelse om, at den havde besluttet ikke at udvælge selskabet.

12 Det bemærkes, at Control Union inden for rammerne af annullationssøgsmålsordningen i Traktatens artikel 173 og under overholdelse af den i denne bestemmelse fastsatte frist kunne have gjort sine anbringender gældende til støtte for en anfægtelse af gyldigheden af den omtvistede beslutning, herunder navnlig anbringenderne om, at det af Kommissionen anlagte kriterium var retsstridigt.

13 Endvidere er det blevet godtgjort, at Control Union senest den 4. maj 1990 fik kendskab til beslutningen, idet selskabet denne dag fremsatte en række indvendinger mod den måde, udvælgelsesproceduren var forløbet på.

14 Det bemærkes herudover, at Kommissionens skrivelse af 2. juli 1990 ikke bevirkede, at søgsmålsfristen begyndte at løbe på ny, idet dette dokument blot bekræfter beslutningen af 1. marts 1990.

15 Det må under disse omstændigheder lægges til grund, at såfremt den af Control Union anlagte sag som anført af Kommissionen må anses som et annullationssøgsmål, må dette afvises, da det ikke er blevet indbragt inden for den i Traktatens artikel 173, stk. 3, fastsatte frist på to måneder, tillagt den i bilag II til Domstolens procesreglement omhandlede afstandsfrist.

16 Såfremt sagen derimod som anført af sagsøgeren er et søgsmål i henhold til Traktatens artikel 175, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Kommissionen har truffet en beslutning, der berører selskabet, hvorfor betingelserne for at bringe denne bestemmelse i anvendelse ikke er opfyldt.

17 Følgelig bør bestemmelsen i procesreglementets artikel 92, stk. 1, bringes i anvendelse, og sagen afvises.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 9. juli 1991.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident